

И тука Кардашевъ зачу единъ необикновенъ гласъ, който надминуваше сичкитѣ по своята сила и бѣсъ. Градината ехтеше. Той съгледа въ отходящата тълпа на опозицията, че се издигаше слупената капела на дрипавия господинъ.

Той викаше така ужасно.

Ревотътъ слѣдваше, съ варвации:

— Смрътъ на прѣдателитѣ!

— Долу пѣсчянитѣ торби!

— Долу рускитѣ рубли!

Дрипавиятъ господинъ на госпожа Олимпиада даде, пръвъ, рѣшителна посока на борбата.

Той изригна бомбата на една страховита псувня.

Това бѣше сигналътъ.

Тротуарътъ прати въ отговоръ десетина още поужасни.

На които градината отговори съ единъ дъждъ по-смъртоносни.

На които тротуарътъ отговори съ една градушка космонастръхвателни.

Бомбитѣ се закрѣстосахъ. Боятъ, усиленъ отъ прилива на новъ ентузиазмъ, закипѣ въ сичката си горолонна сила.

Въ кжсо врѣме сичкия арсеналъ на обществото на столичнитѣ хамали, на пайтонджийския еснафъ, на подземнитѣ кръчми, на вертепигѣ — се исхарчи; исчерпа се сичкиятъ псувателенъ словарь заетъ намъ отъ добритѣ ни съсъди: турцитѣ, ромжнитѣ и сърбиятѣ. Сконфузи се даже и Унгария... Нѣколко гипсови богини въ градината се исчервихъ. Пайтонджийтѣ въ улица Левски спрѣхъх колата, и съ зѣпнали уста, въ нѣмо въсищение, поглѣщахъ сладостно тая атмосфера отъ псувни, съ видѣтъ, като че искахъ да кажатъ: „Докждъ човѣкъ живѣй, сѣ има да научи нѣщо повече“.